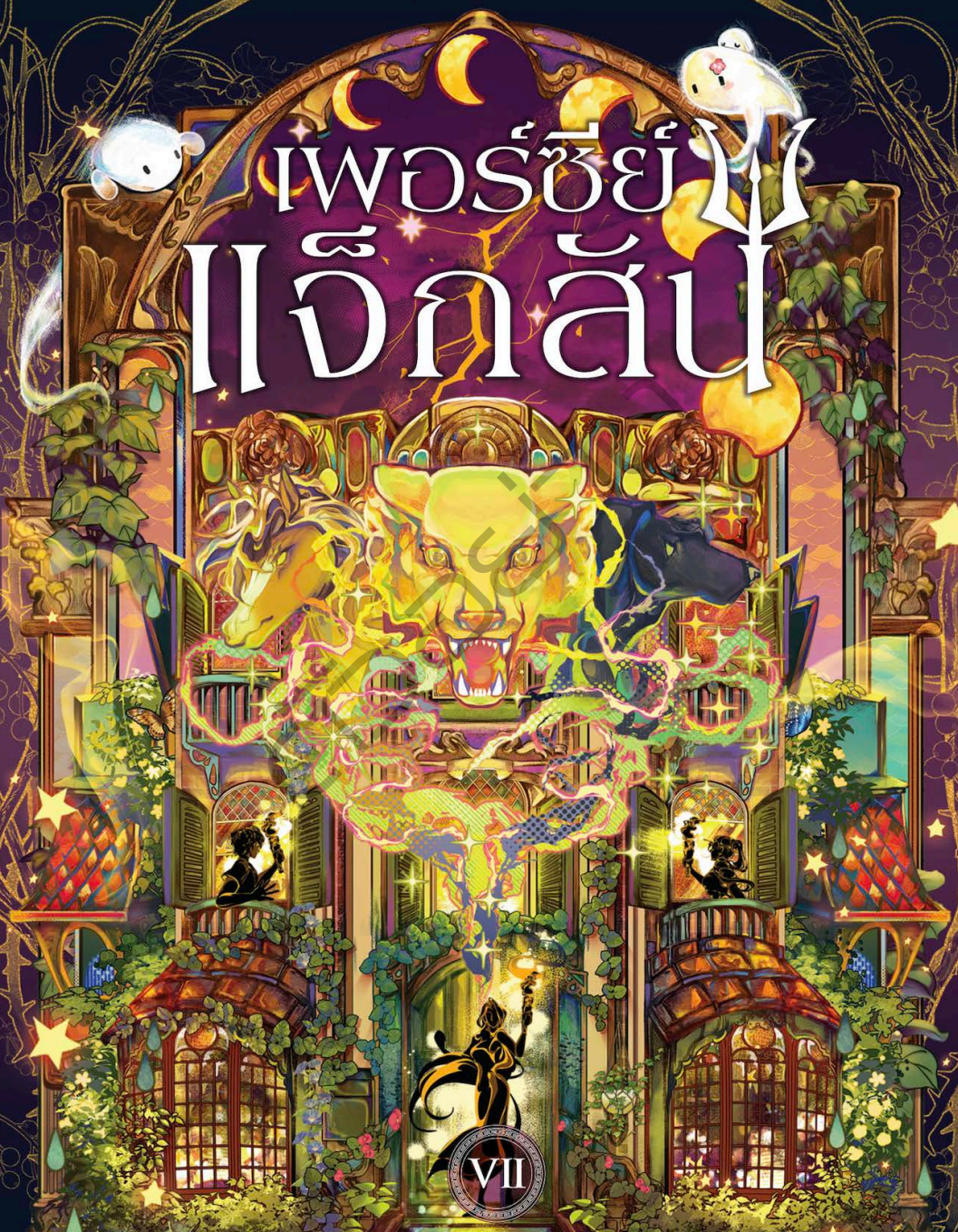

ENTER!

RICK RIORDAN

นวนิยายแปล

เพอร์ซีย์ แจ็กสัน

โถงแห่งเทพสามเศียร

คำนำ

ระดับเพอร์ซีย์ แจ็กสัน ผู้ทำภารกิจกู้โลกมานักต่อนัก ไม่ว่าใครก็คงคิดว่าแค่ทำเพิ่มอีกสามครั้งแลกกับจดหมายแนะนำเข้ามหาวิทยาลัยเป็นเรื่องที่ปะตัวถึงเทพหลายองค์จะไม่ชอบหน้าเขา แต่เทพที่เป็นกัลยาณมิตรก็มีไม่น้อยเหมือนกันต้องมีสักสองสามองค์แหละน่าที่มอบหมายภารกิจสบายๆ ไม่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตให้เขาได้

ปัญหาก็คือ...หลังจากสำเร็จภารกิจ 'ถั่วยแห่งทวยเทพ' ไปในคราวที่แล้ว เพอร์ซีย์ก็ไม่ได้รับการติดต่อจากเหล่าเทพอีกเลย จู้ๆ ชีวิตของเขาก็เียบสงบขึ้นมาแบบไม่ชวนให้สนใจสักนิด เพราะกำหนดเวลาขึ้นโบสถ์เข้ามหาวิทยาลัยยังคงเดิมเท่ากับเขาเหลือเวลาน้อยลงไปทุกทีแล้ว

เหล่าเทพมีแผนการอะไรกันแน่ จะเล่นตลกตึกไม่ให้เพอร์ซีย์ได้เข้ามหาวิทยาลัยหรือเปล่า คำตอบนั้นอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล เปิดหน้าถัดไปแล้วร่วมผจญภัยไปพร้อมกันกับเพอร์ซีย์ แอนนาเบิ้ล และโกรเวอร์กันเถอะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรอर्डแดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทวดานานและปรกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรอर्डแดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อ The Heroes of Olympus และ The Trials of Apollo นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์และวรรณกรรมชุด Magnus Chase and the Gods of Asgard ซึ่งว่าด้วยปรกรณัมนอร์ส

ทุกวันนี้ริก ไรอर्डแดนยังคงพร้อมส่งตัวละครของเขาไปสู่การผจญภัยครั้งใหม่อยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็ร่วมกับ Disney-Hyperion ก่อตั้งสำนักพิมพ์ย่อย Rick Riordan Presents ทำการคัดเลือกผลงานของนักเขียนหน้าใหม่มาตีพิมพ์ โดยเฉพาะเรื่องราวของเทพปรกรณัมในวัฒนธรรมอื่นๆ บนโลกที่ยังรอคอยการเล่าขานอยู่

บทที่ 1

ผมปล่อยเขาในห้องทำงานครูใหญ่

ตุลาคม เดือนที่ดีที่สุดตลอดกาล

อากาศเย็นฉ่ำปอด ใบไม้ในเซ็นทรัลพาร์กเปลี่ยนสี และรถเข็นขายอาหารร้านโปรดของผมบนถนนสายที่ 86 ก็ขายเบอรรี่โต้โต้ฟัมป์กินส์ไป

เหนือสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดทั้งมวลก็คือในช่วงที่ผ่านมานี้ผมเจอปัญหาจากโลกเทพปกรณัมศูนย์อย่าง ไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนมาเคาะประตูบ้านเรียกร้องให้ผมไปทำนั่นทำนี่ให้ แล้วก็ไม่มีปีศาจตนไหนพยายามจะมาฆ่าผม

ผมได้เป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสุดท้ายธรรมดาๆ คนหนึ่งอย่างแสนสุข อยู่สามสัปดาห์ และเมื่อคุณเป็นบุตรมนุษย์กึ่งเทพของโพไซดอนแล้วล่ะก็ ความปกติธรรมดาถือือเป็นความแปลกใหม่ดี...ต่อให้มันจะมาพร้อมกับ การบ้านและการเรียนเสริมช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ก็เถอะ

คุณอาจกำลังสงสัยว่าทำไมมนุษย์กึ่งเทพผู้ทรงพลังถึงต้องพึ่งพาตัวช่วยเหลือๆ น้อยๆ อย่างการเรียนเสริมช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ระหว่างเรียนมัธยมปลายปีสุดท้ายด้วยล่ะ

บางทีคุณอาจไม่เคยเจอผม อย่างแรกเลยนะ ผมเป็นโรคดิสเล็กเซีย ควบคุมอารมณ์ เรื่องเล็กน้อยอย่างการอ่านหนังสือและตั้งสมาธินะ สำหรับผมแล้วยากกว่า...เทียบกับการฟังหลาวออกนอกหน้าต่างห้องเรียนไปลู้กับหมูป่า

ฝนไฟก็แล้วกัน แปลกจริงที่พวกครูไม่ยอมให้คะแนนพิเศษสำหรับการเชือดหมูปีศาจ

อีกอย่างคือผมวิตเกรดสิบเอ็ดปีทั้งปีเพราะภาระงานบางอย่างที่เราจะไม่เอ่ยถึง (จากเฮร่า) อันเนื่องมาจากเทพเจ้าจอมจู้จี้จ้านบางองค์ (คือเฮร่า) ด้วยสาเหตุหลายประการที่เกี่ยวข้องกับวันสิ้นจักรวาล (เช่นเฮร่า)

ดังนั้นผมจึงมาเรียนที่โรงเรียนอัลเทอร์เนทีฟไฮสกูล สถานที่เดียวที่ยอมให้ผมจบมัธยมปลายทันเข้าเรียนมหาวิทยาลัยพร้อมแฟนสาวของผม แต่ผมต้องเรียนในวันหยุดสุดสัปดาห์ด้วยเพื่อชดเชยวิชาทั้งหมดที่ผมพลาดไปทั้งที่ไม่ใช่ความผิดของผมเลย (เฮร่าต่างหาก)

ในวันเสาร์ผมเก็บหน่วยกิตควบ* วิชาภาษาสเปนกับด็อกเตอร์ฮอร์นันเดซ ที่วิทยาลัยชุมชนเซนต์แมนฮัตตัน ส่วนวันอาทิตย์ผมมีเรียนวิชาเคมีออนไลน์ ต่อมาในเช้าวันจันทร์ที่ผมควรจะได้พักมากๆ ผมก็จะโซซัดโซเซเข้าโรงเรียนพร้อมอาการปวดหัวตุบๆ และพยายามรูดผ่านตารางเรียนตามปกติของผมโดยไม่ให้สมองไหลออกมาจากหูไปเสียก่อน

นานๆ ครั้งยูโดว์รา ครูที่ปรึกษาของผมจะก้าวออกมาจากห้องทำงานของเธอและฐนั้ไปงั้ให้ผม "เธอกำลังไปได้สวยเลยจ้ะ!"

แต่ส่วนใหญ่แล้วเธอจะไม่มายุ่งกับผม จริงๆ แล้วเธอเป็นเนอริดีที่ทำงานให้พ่อ ผมคิดว่าผมทำให้เธอประหลาดนะ หรือไมอย่างนั้นเธอก็กลัวจนไม่กล้าถามว่าจดหมายแนะนำเข้ามหาวิทยาลัยของผมไปถึงไหนแล้ว ผมทำภารกิจให้แก่นีมีดและได้จดหมายจากเขามาแล้ว แต่ผมก็ยังต้องได้รับความเห็นชอบจากเทพเจ้ากรีกอีกสององค์หากผมอยากเข้ามหาวิทยาลัยนิวยอร์ก และของพวกนั้นก็ไม่ได้ได้มาฟรีๆ แหงอยู่แล้ว

กำหนดส่งใบสมัครของผมใกล้เข้ามาทุกที และทุกอย่างก็เงียบกริบ

เงียบเกินไปด้วย ว่ากันจริงๆ แล้วก็เงียบสงบจนผมผล็อยหลับในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษและไม่รู้ตัว จนกระทั่งครูมายื่นคำหัวผมและเรียก "เพอร์ซี่"

* Dual credit การเก็บหน่วยกิตควบคู่กับสถาบันการศึกษาอื่นภายในหนึ่งวิชา ส่วนมากมักเป็นการเรียนวิชาระดับมหาวิทยาลัยของนักเรียนมัธยมปลายเพื่อเก็บหน่วยกิตทั้งระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัยไปพร้อมกัน

ผมสะดุ้งตื่น โชคดีที่ได้ชักดาบออกมา

"ฮืม!" ผมตะโกน เพราะนั่นเป็นคำถามที่ผมเตรียมคำตอบไว้ก่อน
สัปดาห์ไป "หืมหลักคือการเปรียบเทียบระหว่างเจตจำนงเสรีกับโชคชะตาครับ"

คุณนายโพเรย์ขมวดคิ้ว ส่วนนักเรียนคนอื่นๆ พยายามกลั้นหัวเราะ

"ป้าเธออยู่ที่สำนักงานเนอะ" คุณนายโพเรย์ยื่นโน้ตให้ผม "ป้ามารับเธอ
กลับบ้าน"

เรื่องนี้มีปัญหาหลายอย่างเลยแหละ หนึ่งคือมันทำให้ผมดูเป็นนายบื้อ...
การมีสมาธิในครอบครัวมารับทั้งที่ผมขึ้นรถไฟใต้ดินเองได้สบายแบบนี้
ผมมีใบขับขี่แล้วด้วยซ้ำ แม้การขับรถในนิวยอร์กจะน่ากลัวยิ่งกว่าภารกิจ
ส่วนใหญ่ที่ผมเคยทำมาก็ตามที

สองคือถ้าผมออกจากโรงเรียนก่อนเวลา นั้นย่อมหมายถึงการบ้าน
ชุดเซยและคุณครูที่อารมณ์บูด

สามคือผมไม่มีป้า อย่างน้อยก็ไม่มีในเครือญาติฝั่งมนุษยน์นะ...

ผมพิมพ์ขอโทษขอโพยคุณนายโพเรย์ จากนั้นเช็ดน้ำลายที่แก้มแล้ว
มุ่งหน้าไปยังสำนักงานของโรงเรียน บางอย่างบอกผมว่าผมจะยังได้ใช้คำตอบ
เรื่องการเปรียบเทียบระหว่างเจตจำนงเสรีกับโชคชะตานั่นอยู่ มันดูจะเป็น
หืมหลักของชีวิตผมเลยทีเดียว

ขณะที่ผมเดินผ่านห้องทำงานที่ปรึกษา ยูโดว์าก็โผล่หัวออกมาด้วยสีหน้า
แตกตื่น

"หวัดดี" ผมทัก "คุณรู้อะไรเรื่อง..."

"ฮู้ววว! ฉันไม่อยู่ที่นั่นะ!" เธอปิดประตู

ต่อให้เป็นเธอการกระทำนั้นก็ยิ่งดูพิลึกหน่อยๆ ผมนึกสงสัยว่าเธอร์รี่จะ
เหมือนตัวกราวนด์ฮ็อกหรือเปล่า บางทีถ้าพวกเธอเห็นเงาตัวเองตอนโผล่หัว
ออกมาจากโพรงอาจต้องกลับไปจำศีลเพิ่มอีกหกสัปดาห์ก็ได้*

* มีที่มาจากวันกราวนด์ฮ็อก (Groundhog Day) ประเพณีทำนายสภาพอากาศของประเทศสหรัฐอเมริกา
ซึ่งพัฒนามาจากความเชื่อของผู้อพยพชาวคริสต์ในรัฐเพนซิลเวเนีย โดยในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ของทุกปีจะมีการ
ทำนายสภาพอากาศจากการโผล่ออกจากโพรงของตัวกราวนด์ฮ็อก ว่ากันว่าหากตัวกราวนด์ฮ็อกออกจาก
โพรงด้วยดีจะหมายความว่าฤดูใบไม้ผลิได้มาถึงแล้ว แต่หากตัวกราวนด์ฮ็อกออกจากโพรงแล้วเห็นเงาตัวเอง
มันจะมุดกลับเข้าไป และฤดูหนาวก็จะดำเนินต่อไปอีกหกสัปดาห์

พอผมไปถึงโต๊ะประชาสัมพันธ์ เลขานุการก็กำลังยืนตัวแข็งเหม่อมอง
ความว่างเปล่าอยู่ เธอชี้ไปที่ห้องทำงานครูใหญ่และพิมพ์ว่า "พวกเขาคอยอยู่"

เลขาฯ ต้องมนตร์สะกด อาจไม่ใช่สัญญาณที่ดีแฮะ

ผมรัวข้อนิ้วลงบนประตูห้องครูใหญ่ มันแง้มเปิดดังแอ๊ด ช่างในนั้น
ถือเอกสารมาเอลส์นั่งอยู่ที่โต๊ะของเธอ แววดาตุเลื่อนลอย หญิงวัยกลางคน
คนหนึ่งยืนอยู่ข้างเธอในชุดกระโปรงยาวแขนงูดสีดำกับสร้อยเพชรสองประกาย
วิบวับรอบคอ และยังมีเรือนผมดกหนาเป็นพุ่มสีดำที่มีวงแหวนอควีนีสีเขียว
ล้อมรอบ

ผมเปลึง อันนี้ไม่ใช่สัญญาณที่ดีแน่นอน

"อา ดี" หญิงชุดดำเอ่ย เธอเหลือบมองครูใหญ่ "ที่นี่เจ้าออกไปได้"

ถือเอกสารมาเอลส์ลุกขึ้นและเดินล่องลอยออกไปพร้อมปิดประตู
ตามหลัง ผมว่าเดี๋ยวเหล่าบุคลากรโรงเรียนผมคงเริ่มอดทนระอาใจกับการถูก
สิ่งมีชีวิตในเทพปรณัมมาแย่งหน้าที่การงานแล้ว แรกสุดก็ยูโดรามาเป็น
ครูที่ปรึกษาของผม แล้วตอนนี้หญิงชุดดำยังย้ายเข้ามาอยู่ในห้องทำงาน
ครูใหญ่อีก วันใดวันหนึ่งนี่แหละผมคงพบว่าผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาของเรา
โดนมังกรพ่นพิษยึดตำแหน่งแล้ว...แต่มาคิดๆ ดูผมก็ไม่แน่ใจว่าจะมีใครเห็น
ความแตกต่าง

หญิงชุดดำนั่งลงบนเก้าอี้ครูใหญ่ เธอหลับที่พักแขนราวกับกำลังประเมิน
บัลลังก์ใหม่และดูจะพึงพอใจดี ก่อนที่เธอจะเริ่มหัวเราะอย่างเสียสติหรือ
พล่ามเป็นวรรคเป็นเวรอยู่คนเดียวว่าบัดนี้โรงเรียนนี้เป็นของเธอแล้ว ของเธอ
ทั้งหมด ผมก็ตัดสินใจว่าชิงพูดก่อนดีกว่า

"หวัດดี" ผมว่า ผมก็เป็นคนมีคารมคมคายแบบนี้แหละ

"เจ้ายืนต่อไปได้ เพอร์ซี่ แจ็กสัน" เธอไล่นิ้วไปบนโต๊ะไฟไม่ก้าลอกล่อน
อย่างชื่นชม "เราไม่คิดว่าจะใช้เวลาานานัก"

ผมพยายามไม่ครุ่นคิดถึงหลากหลายวิธีที่เธอจะสังหารผมได้ ณ ตอนนี้อยู่
เลย "และคุณคือ..."

ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดจาไร้มารยาทนะ แต่บางครั้งเทพเจ้าก็ไม่คิดบ้าง

เลยว่าต้องแนะนำตัว และผมก็ชักจะสงสัยจริงๆ แล้วว่าสุภาพสตรีผู้นี้อยู่ในหมวดตัววิ่งความสุดยอดพลังระดับเทพ

ดวงตาสีนิลของเธอพราวระยิบ เธอโน้มตัวมาข้างหน้าและประสานนิ้วเข้าด้วยกัน ดูเหมือนครูใหญ่ยิ่งกว่าครูใหญ่ตัวจริงของผมซะอีก "เรียกเราว่าผู้ดำรงคบเพลิง ดารากราย ราตรีจรบาท ผู้ก้าวล่วงผู้วายชนม์ ธิดาแห่งเพอร์ซิัส และแอสที่เรีย...เทพีสามเศียร!"

"อาฮะ" ผมว่า ยังคงเอ๋อสนิท

คุณอาจกำลังคิดว่าเพอร์ซิัส นายต่อกรกับเหล่าเทพเจ้ากรีกมาตั้งหลายปี นายไม่รู้จักเธอได้ไง

เรื่องของเรื่องก็คือว่าเหล่าผู้เป็นอมตะเนี่ยเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาตัวเองกันเป็นว่าเล่น แล้วเทพเจ้ากรีกก็มีหลายร้อยองค์ แถมพวกเขายังไม่เต็มใจบอกคำตอบกับคุณตรงๆ ด้วย ไม่เคยมีอะไรทำนอง *หวัດดี ข้าซุสนะ* แต่เป็น *ข้าคือผู้บันดาลอสนีบาด มหาบิดาชีระแวง ยอดผู้สรวรรค์สร้าง ใ้หนุ่มสายฟ้าจอมแสนราชาแห่งผลิตภณท์บำรุงหมวดเคราชั้นนำ* เสมอ

เทพีสามเศียรอะไรนี่กระตุ้นความทรงจำลึกๆ ตรงไหนสักแห่งในสมองของผมอยู่เหมือนกัน แต่เทพที่เกี่ยวข้องกับเลขสามในดินแดนปกรณัมกรีกมีอยู่เต็มไปหมด ทั้งนางฟ้าแห่งโชชะตาสามมองค์ เกรย์ซิสเตอร์สสามคน พิวรีสามตน เดสทินี่ส์* ก็สามคน ผมจำได้ไม่หมดทุกองค์ทุกตนหรอก

ผมขอให้เทพีสายยาวมากกว่านี้น้อยๆ นั่นดูจะเป็นหนทางที่ปลอดภัยที่สุด

เธอขมวดคิ้ว บางทีเธออาจหงุดหงิดที่ผมไม่ได้พินอบพิเทาหรือเผวเครื่องสักการะให้อะไรเทือกนั้น

"เราคือเฮคาตี" เธอกล่าวซ้ำๆ เสียงดังฟังชัด "เทพีแห่งมนตรา ทางแพรง และมรณศาสตร์"

ลึนผมแห่งผากเป็นทราყ ผมไม่เคยเจอเฮคาตีอย่างเป็นทางการมาก่อน แต่ผมรู้จักผลงานของเธอ ผมจำเธอได้จากผลงานชิ้นนามๆ อย่าง 'ข้าเข้าร่วม

* Destiny's Child เป็นนักร้องเกิร์ลกรุ๊ปชาวอเมริกัน

กับโครนอสในสงครามแมนฮัตตัน (แต่เปลี่ยนข้างทีหลัง)' และ 'ข้าช่วยเฮเซลดเพื่อนเจ้าสู้กับยักษ์ (แต่หลังจากที่ข้ารู้ว่าพวกยักษ์จะแพ้เท่านั้นนะ)' เฮคาตีดูเป็นเพื่อนร่วมทีมที่ดีเสมอ...ทันทีที่เธอมั่นใจว่าทีมไหนจะชนะนะ

"จริงด้วย" ผมพูด "ท่านหญิงเฮคาตี"

การที่ผมยังคงไม่มีท่าทีพิเรนทร์เท่าที่ควรจะทำให้เธอไม่พอใจ อืม แต่เธอดังต้องรับให้ได้ละนะ ผมไม่ใช่พวกชอบกัมหัวปลอกๆ สักเท่าไร

"เจ้าคงจะได้พักผ่อนเต็มที่มาสองสามสัปดาห์แล้วสินะ" เธอถาม "เทพเจ้าองค์อื่นๆ ไม่มายุ่งกับเจ้าอย่างที่เราขอไปใช่ไหม"

"ผม...เดี๋ยวละ อย่างที่คุณขอไปหรือ"

เธอโบกมือราวกับบัดคิว "เราบอกให้พวกเขาอยู่ให้ห่างจากเจ้า เราจะไม่เสี่ยงให้เจ้าสึกหรอหรือถูกฆ่าตายก่อนรับภารกิจของเราไม่ได้!"

เล็บผมจิกฝ่ามือจนเป็นร่อง

ผมจำที่แอนนาเบ็ธ แพนของผมเคยบอกได้ นับหนึ่งถึงห้าก่อนพลั้งปากพูดอะไรด้วยความโมโหกับเทพเจ้าเสมอนะ โดยหลักการแล้วนี่จะช่วยลดโอกาสที่ผมจะโดนเปลี่ยนให้กลายเป็นกองถ่านหินควั่นระอุได้

ผมนับไปได้ถึงสอง "มีเทพเจ้าองค์อื่นที่อยากมอบภารกิจให้ผมอีกหรือ"

"อ้อ ใช่สิ หลายองค์เลยละ"

"และคุณก็บอกพวกเขา..."

"ว่าห้ามแตะต้องเจ้า เราต้องการให้เจ้าสดชื่นแจ่มใสในสัปดาห์นี้!"

คำสวดภาษากรีกโบราณสองสามคำลอยเข้ามาในหัวผม

ผมต้องการจดหมายแนะนำอีกแค่สองฉบับเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าผมคงได้ครบแล้วตอนนี้ถ้าไม่ใช่เพราะเฮคาตีจุดตัวผมไปจากความสำเร็จเพียงแค่อึดมนั้น

ตอนนี้ผมนับได้ถึงสามก่อนตอบออกไป ผมชักจะเก่งขึ้นแล้วนะเนี่ย "และภารกิจอื่นๆ พวกนั้นก็..."

"ไม่คุ้มค่ากับเวลาของเจ้า!" เฮคาตียื่นกราม "ไปเฝ้าเหล่ากัปตันให้ อะโพรไดต์บ้างละ เล่นสกีน้ำกับเฮอรัลมีสหนึ่งวันบ้างละ ทั้งหมดนั้นมันง่าย

เกินไปมาก!"

สกี้น้ำกับคัปเค้ก ผมตัดสินใจไม่กรี๊ดร้องออกไปเพราะถ้าเฮคาตีน่ากลัวพอจะกันเทพเจ้าองค์อื่นๆ ไม่ให้มายุ่งกับผมได้ ฉันเธอก็น่ากลัวแบบตัวใดๆ เลย

"และภารกิจของคุณก็...คุ้มค่ากับเวลาของผม"

"แน่นอนที่สุด! ภารกิจของเจ้าจะเป็น..."

"เดี๋ยวก่อน" แสงสีแดงกะพริบวาบอยู่ลึกๆ ในหัวผม...เหมือนจะเป็นคำเตือนหรือไม่ก็ความทรงจำ อะไรบางอย่างที่ยูโดราเคยบอกผมไว้ อ้อใช่แล้ว...

"ครูที่ปรึกษาของผมบอกผมว่าผมต้องขอเครดิตก่อนรับภารกิจ" ผมพูด "เพื่อที่แบบว่า...ถ้าผมต้องทำธุระให้เทพเจ้าองค์ไหนอีกระหว่างทาง พวกเขาจะได้เขียนจดหมายแนะนำ给我ด้วยได้"

เฮคาตีทางแขนอย่างใจกว้าง "ไม่มีปัญหา!"

"เยี่ยม"

"เพราะจะไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนมาข้องเกี่ยวกับสิ่งที่เราจะให้เจ้าทำอีกหรอก ฉะนั้นมันไม่สำคัญเลย!"

เธอดึงยิ้มร่ากับรอยคำขอบคุณ

"ภารกิจคืออะไรครับ" ผมถามตลอดไรรพิน

"ดูแลสัตว์เลี้ยง"

"อะไรนะครับ"

"ดูแลสัตว์เลี้ยง! เจ้าต้องไปอยู่ที่บ้านเราและคอยดูแลสัตว์เลี้ยงของเรา เริ่มตั้งแต่คืนนี้จนถึงเย็นวันศุกร์ อย่างที่เจ้ารู้ ช่วงนี้ของปีเป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับเรา"

"เพราะ...อ้อ วันศุกร์ ฮัลโลวีน"

มันก็สมเหตุสมผลดีที่เทพีแห่งของน่าขนลุกจะวงวันนั้นเป็นวันสำคัญในปฏิทินของเธอ ปัญหาเดียวก็คือเพื่อนๆ ของผมกับผมมีแผนสำหรับวันศุกร์แล้ว

"น่าเสียดาย..." เฮคาตีทอดถอนใจ "เราเคยมีวันศักดิ์สิทธิ์ของตัวเอง

ทุกสิ้นเดือน เราจะเดินทางไปรับของขวัญที่สาวกทิ้งไว้ให้ที่หน้าประตูบ้าน
ของพวกเขาทั่วโลก ช่วงสองสามศตวรรษที่ผ่านมาเครื่องสักการะร้อยละ
ลงไปเยอะ แต่ตอนสิ้นเดือนตุลาคมผู้คนยังจดจำเราได้! ฉะนั้นเราต้องเดินทางไป
โปรบโลกให้ผู้คนได้ยินยลว่ามีระหว่างที่เราไม่อยู่ เจ้าต้องคอยดูสุนัขปีศาจ
กับโพลแคตของเรา"

ประโยคนั้นมีสิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจมากมาย ประเด็นหลักที่ผมเข้าใจ
ก็คือเฮคาตีจะไปเล่นหลอกหรือเลี้ยง เหมือนเธอจะเชื่อว่าเทศกาลฮัลโลวีน
สร้างขึ้นมาเพื่อเธอผู้เดียว

ในแง่หนึ่งนั่นเป็นการหลงตัวเองระดับเทพเลยทีเดียว

แต่ในอีกแง่ผมเป็นใครล่ะถึงจะไปขวางเทพกับลูกอมทอฟฟี่ของเธอ

"จัสต์ว็ลเลียงพวกนั้น..." ผมพูด "ผมรู้เรื่องสุนัขปีศาจอยู่นิดหน่อย แต่
โพลแคตเนี่ยสิ...พวกมันกินอาหารเปียกโพลแคตใหม่ มีอะไรที่ผมควรรู้ไว้
ไหมครับ"

เฮคาตีหัวเราะเบาๆ "หลายอย่างเลยละ แต่ไว้ค่อยคุยเรื่องนั้นทีหลัง"

เธอควักนามบัตรสีดำออกมาก่อนจะไถลมันข้ามโต๊ะ ตัวอักษรสีแดง
จ๋าวาวประหนึ่งเลือดสดเรียงตัวกันเป็นท่อน 'นิวาสสถาน แกรมเมอร์ซีพาร์ก
ฝั่งตะวันตก'

"มาตอนตะวันตกดินนะ" เธอบอก "จากนั้นเราจะบอกกฎที่จะทำให้
สัตว์เลี้ยวของเราสุขภาพดีมีความสุขให้"

"ตะวันตก...ก็คืนนี้นะสิ"

เธอขมวดคิ้ว "น้ำเข้าหูหรือไง ไชลี คืนนี้ เจ้าจะพาพวกเพื่อนๆ...
แอนนาเบ็ธกับโกรเวอร์มาด้วยก็ได้"

ก็ใกล้เคียงแหละนะ ผมคิด

"ได้ ผมจะทำ" ผมตอบ เพราะผมมีทางเลือกอะไรอีกล่ะ แต่ผมคงต้อง
ไม่ได้ดูตื่นเต้นอะไรนักแน่ๆ

เฮคาตีลูกออกมาจากโต๊ะ "เพอร์ซีย์ แจ็กสัน เรากำลังเสนอโอกาสที่เจ้า
จะได้จดหมายแนะนำจากเรา มหาเทพี ผู้ทรงคบเพลิง..."

"ดารากราย อืม ผมเข้าใจแล้ว แต่ว่าผมจะต้องลับเปลี่ยนตารางของผมนิดหน่อย..."

เฮคатиชูแขนขึ้น ความมืดแผ่กระจายออกมาจากรอยกลีบบนชุดกระโปรงของเธอ หมอกสีหมึกทะมึนปกคลุมไปทั่วห้อง "นี่จะเป็นงานง่าย ๆ เพอร์ซีย์ แจ็กสัน เราจะซึ่งน้ำใจหากเจ้าทำสำเร็จ แต่หากเจ้าทำให้เราผิดหวัง..."

ร่างกายของเธอส่องประกายระยิบระยับและยืดขยายออก ทันใดนั้นผมก็กำลังมองเทพีสามองค์ ทั้งสามมีลำตัวเชื่อมต่อกันเหมือนเป็นเม็ดพลอยบนแหวนวงเดียวกัน ด้านซ้ายเด็กสาวผิวขาวราวน้ำนมและผมสีบลอนด์เงินจับจ้องผมด้วยสายตาแข็งกร้าวทำนองว่าแท้จริงก็ลองมาดิงเปียเราสี ตรงกลางคือเฮคатиที่ผมเคยอยู่...เป็นสุภาพสตรีวัยกลางคนผู้มีสีหน้าแบบแม่ไม่เห็นด้วยที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นนับตั้งแต่งานเลี้ยงมือส่ายที่บ้านเฮราครั้งล่าสุดนั้น ทางด้านขวาหญิงชราหนึ่งเหยี่ยวผมสีดอกเลาที่กำลังทำหน้ามึงทิ้งใส่ผมพูดตามตรง ผมไม่แน่ใจเลยว่าใบหน้าไหนทำผมขวัญผวาที่สุด

"เราคือดรุณี" เฮคатиทั้งสามพูดประสานเสียงกัน "คือมารดา คือหญิงชรา เราคือทุกช่วงวัยในชีวิตของสตรี...คือชุมพลทั้งหมดยกเว้นนาง...และเราจะไม่ทนให้ชายใดมาล้ำเส้น"

อาการสะท้านแล่นไปทั่วร่างของผม เข้าผมสันระริก

แต่เธอยังไม่เสร็จธุระกับผม เธอแปลงร่างอีกครั้ง ใบหน้าทั้งสามกลายเป็นหัวสัตว์ ด้านซ้ายเป็นม้าขนสีทองที่ร้องฮืออย่างเกรี้ยวกราด ตรงกลางเป็นนางสิงห์แยกเขี้ยวคำราม ส่วนทางขวาเป็นสุนัขล่าเนื้อที่กำลังขู่ น้ำลายยืดย้อยดวงตาของมันวาวโรจน์

"เราคืออาซาที่โหดแล่นอย่างอาจหาญไร้วันเกรง" เธอกล่าว เสียงยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง "คือราชสีห์ที่ก้าวร้าวอย่างเยียบเขียบและลุ่มลึก คือสุวานล่าเนื้อที่เฝ้าปกป้องอย่างภักดีและดุคั่น เราคือเทพีแห่งทางแพร่งที่ซึ่งความเป็นไปได้ทั้งหมดมาบรรจบ เหล่าผู้หวั่นไหวเบื้องหน้าเราย่อมจะถูกเรากลิ้งกิน"

ร่างกายผมร้อนผ่าวขึ้นมา...อุ่น ขึ้น และไม่สบายเอาเสียเลย ท้องได้ผม

ดูจะละลายเป็นน้ำเลอะกางเกงยีนของผมเสียแล้ว

ในที่สุดความมืดมนอนธการก็สลายตัวไปจากห้อง เฮคาคียืนอยู่ตรงหน้าผมในร่างเดี่ยวแบบที่เธอเป็นในตอนแรก

เธอยกยิ้มน้อยๆ อาจเพราะเห็นว่าตนได้แสดงเจตนารมณ์ชัดเจนแล้ว

"ถ้าอย่างนั้นก็เจอกันคืนนี้" เธอพูด "ลาล่ะ"

เธอหายวับไปท่ามกลางเปลวไฟสีเขียวพวยพุ่ง ทิ้งไว้เพียงกลิ่นขนสัตว์ไหม้

ผมจ้องมองบรรดาใบปริญญาของด็อกเตอร์ซามูเอลส์ที่ใส่กรอบแขวนไว้

บนผนัง

พอผมรู้สึกว้าขาของตนเองกลับมาขยับได้อีกครั้ง ผมก็เดินยักเย้ายักยันออกจากห้องทำงาน ผมต้องเรียนให้จบวัน ผมต้องติดต่อแอนนาเบธกับโกรเวอร์ แต่แรกสุดเลยนะ ผมต้องไปที่ล็อกเกอร์ของผมและเปลี่ยนกางเกงในก่อน

บทที่ 2

โกรเวอร์ติดกาแฟอินจนล้น

"เรื่องจริงน่ารู้" โกรเวอร์พูด "เกร็ดความรู้สัพเพเหระเรียกว่าทริเวีย เพราะชื่อโรมันของเฮคาตีคือทริเวีย! ทางสามสาย* ไง!"

"นั่นอาจเป็นเรื่องจริงก็จริง" ผมพูด "แต่ไม่เห็นน่ารู้เลย"

"โอ้เอ๊ย ไม่เอาน่า! นายได้ภารกิจแล้ว นี่เป็นข่าวดีนะ!"

โกรเวอร์กระโดดโลดเต้นไปตามทางเดินอยู่ตรงหน้าผม อากาศที่เย็นชื่นช่วงเดือนตุลาคมมักทำให้เขาดีดเสมอ ทันทีที่ผมปรักภากว่าได้เจอเฮคาตี เขาก็ยังตื่นเต้นเข้าไปอีก

วันนี้เขาที่มีขนรุงรังของเขายัดอยู่ในกางเกงคาร์โก้ขายาว กีบเท้าแพะซ้อนแบบไม่แนบเนียนเท่าไรอยู่ในรองเท้าคร็อกส์สีส้มที่ดัดแปลงมา (เพราะมันช่างไม่สะดุดตาเอาเสียเลยมั้ง) ปลายเขาเผลอแวบขึ้นมาจากกลุ่มผมยุ่งเหยิง ส่วนเสื้อฮู้ดสีฟ้าตกแต่งด้วยตัวอักษรคำว่า 'มนุษย์'

ผมไม่เคยเข้าใจกฎในการทำตัวให้กลมกลืนในโลกมนุษย์ของชาวแซเทอรีเลยจริงๆ ปกติแล้วพวกเขาจะพยายามปลอมตัวให้เหมือนมนุษย์อยู่แค่พอประมาณ ส่วนใหญ่จะเน้นฟุ้งฟามนตร์บังตาซึ่งเป็นม่านที่ปิดเบือนสายตา

* Trivia มาจากคำภาษาโรมันโบราณ แปลตรงตัวได้ว่าทางสามสาย หมายถึงสถานที่ซึ่งถนนสามสายมาบรรจบกัน ต่อมาในภาษาละตินยุคกลางหมายถึงความรู้ศาสตร์พื้นฐาน เช่น วิชาตรรกะ เพื่อไปสู่ความรู้ชั้นสูง เช่น คณิตศาสตร์ เรขาคณิต หรือดาราศาสตร์

มนุษย์ให้ทำงานแทนมากกว่า แต่พอโกรเวอร์เลือกรองเท้าครีโอลกับเสื้อยืด 'มนุษย์' ผมก็จำต้องนึกสงสัยจริงๆ ว่าถ้าฉันเขาจะลำบากไปทำไม บางทีเขาอาจกำลังพยายามระเบิดสมองมนุษย์อยู่ก็ได้

"นายแค่นั้นต้นเรื่องสัตว์เลี้ยงสินะ" ผมเดา

โกรเวอร์ซีกก็ยกกว้างไปถึงหู ซึ่งทำให้เขาดูเหมือนมีฟันเืองอกเพิ่มขึ้นมา "ถ้าสุนัขปีศาจของเฮคาตีเหมือนคุณนายโอเลียร์ล่ะก็ ฉันจะรักมัน!"

"เป็นฉันจะไม่พนันเรื่องนั้นหรอกนะ"

"แล้วยังโพลแคตอีก..." โกรเวอร์ชะงัก "ที่จริงฉันไม่แน่ใจแะว่าฉันเคยเจอโพลแคตหรือเปล่า แต่ฉันก็ยินดีจะผูกมิตรด้วย มาเร็ว!"

เขาวิ่งเหาะๆ ไปตามถนนเล็กซิงตันอเวนิว

เราเจอกันที่สถานีรถไฟใต้ดินถนนสายที่ 103... ซึ่งเป็นจุดนัดรวมพลหลังเลิกเรียนจุดประจำของเรา ตอนนี้เรากำลังจะไปหาแม่ของผมที่คาเฟ่โปรดของแม่ เพราะแม่กำลังพยายามเขียนหนังสือเล่มใหม่ให้จบอยู่ที่นั่น ปกติแล้วผมจะไม่ไปขัดจังหวะแม่ระหว่างทำงาน แต่ผมคิดว่าตัวเองควรจะบอกแม่เรื่องภารกิจของเฮคาตีโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ดีกว่าเพราะเราต้องเริ่มงานที่เลี้ยงสัตว์คืนนี้แล้ว อีกอย่างโกรเวอร์ก็ชอบเจอแม่ผม และยังชอบขนมปังของคาเฟ่ด้วย มีแต่ได้กับได้

นิวยอร์กเป็นเมืองแปลกพิสดารในทางที่สุดยอด คุณจะได้เดินเล่นไปตามถนน ผ่านธนาคาร ร้านขายยา และร้านขายโทรศัพท์หลวงรู้ลึกราวกับคุณกำลังอยู่กลางดินแดนดาซันที่หาที่ไหนไม่ได้ จากนั้นคุณก็เลี้ยวซ้ายแล้วทันใดนั้นคุณก็มาอยู่บนถนนสายเล็กๆ ที่มีบ้านหินสีน้ำตาลแดงเก่าแก่หลังใหญ่โตแปลงเป็นอพาร์ทเมนต์สไตล์โบฮีเมียน ต้นไม้ประดับไฟเรืองรองตลอดปี และร้านค้าก็มีทั้งร้านซักรีดครบวงจร หมอคูโอฟาโรต์ สปากความเย็น บำบัด และคาเฟ่

ส่วนคาเฟ่ที่ดีที่สุดในนั้นนะเธอ ต้องร้านแคร์ริคทีฟ็อต (กาน้ำชาเร็ว) สิ

ไม่ได้ว่าอะไรคนที่ชอบไปนั่งเขียนบทละครหรืออะไรก็ตามที่สตาร์บัคส์หรอกนะ แต่ถ้าคุณอยากได้แรงบันดาลใจจริงๆ ละก็ มองหาร้านท้องถิ่นที่มี

เอกลักษณ์เป็นของตัวเองอย่างร้านแคร็กต์ที่ฟิวดลี

สายไฟประดับทุกเส้นบนถนนดูจะแผ่ออกมาจากกระเบื้องหน้าคาเฟ่แห่งนี้ราวกับเป็นศูนย์รวมโครงข่ายไฟเทศบาลที่ไม่มีใครคิดจะทำความสะอาด และตอนนี้มันก็ถูกปกคลุมไปทั่วทั้งย่านแล้ว

เราเดินลงบันไดไปถึงชั้นสวน ผ่านทางเข้าประดับม่านลูกบิด และเข้าไปในเขาวงกตที่เต็มไปด้วยมุมที่นั่งพักผ่อนหย่อนใจแสนอบอุ่น เสียงดนตรีขับกล่อมชวนฝันดังคลอเบาๆ...เสียงเคลติกฮาร์ปเล่มมั่ง ตึกตางฟ้าแม่ทูนหัวห้อยลงมาจากเพดาน เจ้าแมวทั้งหลายจึงรีบแดดอุ่นอยู่บนขอบหน้าต่างทุกบานที่ว่างอยู่ ซึ่งอาจผิดหลักสุขอนามัยของเมืองหรือไม่ผิดก็ได้ แต่ผมจะไม่ฟ้องหรอก ชั้นต่างๆ ทั่วคาเฟ่เต็มไปด้วย...คุณเดาถูกแล้ว...กาน้ำชาไว้นั่นเอง บางใบเป็นกระเบื้องพอร์ซเลนเดินลายทอง บางใบเป็นทองแดง บางใบเป็นเซรามิกสีรุ้ง ตึกตาสัตว์yardไฉ่ๆ โผล่ออกมาจากกาหลายใบ

ชายไว้เคราร่วงใหญ่ใส่กระโปรงบัลเลต์ฟองสีชมพูกำลังชงกาแฟอยู่หลังเคาน์เตอร์ ตู้โชว์ขนมมีฉัพพิน คุณก็ เค้ก และสโคนล้นหลาม

ผมเองเขียนนิยายที่นั่นได้ไหมนะเธอ ไม่มีทาง นอกจากความจริงที่ว่าผมไม่มีวันเขียนนิยายที่นั่นได้ทั้งนั้นแล้ว สถานที่แห่งนี้ก็ชวนเสียสมาธิเกินไป นี่ก็คงเป็นข้อพิสูจน์ว่าผมได้อาการสมาธิสั้นมาจากฝั่งพ่อ แต่แม่ผมชอบทำงานที่นั่นมาก ร้านนี้อยู่ห่างจากอพาร์ทเมนต์ของเราไปแค่สองสามช่วงตึก และเมื่อนั่งกำลังจะเกิดมา แม่ก็ยังรู้สึกว่าจะต้องเร่งปิดจบบันทึกเรื่องที่สองให้ได้ นี่เป็นการห้าหนระหว่างทารกกับหนังสือ และทารกก็กำลังจะชนะ

โกเรเวอร์กับผมสั่งเครื่องดื่มและขนมจากนักบัลเลต์ จากนั้นเราก็เจอแม่อยู่ที่โต๊ะประจำด้านหลังร้าน ตรงที่แสงตะวันสาดเฉียงผ่านช่องแสงบานเล็กด้านบนเข้ามาให้ความอบอุ่นกับแมวดำตัวโตบนขอบหน้าต่าง และแสงสะท้อนหักเหผ่านโคมระย้าคริสตัลหลายสิบเม็ดที่ชวนให้ผมนึกถึงเทพีไอริสเกินไประดับ

แม้รวบผมเป็นมวยไว้ด้านหลังเพื่อไม่ให้มันตกลงมาปรกหน้าระหว่างพิมพ์งาน แม่โน้มตัวมาข้างหน้า ใบหน้าอาบแสงเรืองรองซึ่งสะท้อนจากหน้าจอแล็บท็อป ดูราวกับแม่อยากจะมุดเข้าไปในโลกที่แม่สร้างขึ้น แม่สวม

กระโปรงผ้ายัดไส้เข้มที่ขยายตามขนาดท้องและเสื้อยืดตัวหนึ่งของพ่อเลี้ยง
ของผม...ตัวสีดำที่มีภาพผู้ชายเล่นดับเบิลเบสอยู่ใต้ชื่อ 'ชาร์ลส์ มิงกัส'*

ข้างๆ แม่มีกาน้ำชาโอกรุ่นใบหนึ่ง อาจเป็นชาสมุนไพรไล่เลมอนบาล์ม
ที่แม่เริ่มดื่มแทนกาแฟหลังตั้งครรภ์ แม่แทบไม่กินอะไรที่ร้านเลย...แม่
อบขนมกินเองอยู่แล้ว เพราะฉันผั่งใจเดาว่าแม่ไม่เข้าใจว่าจะซื้อไปทำไม...
แต่พนักงานร้านก็รักแม่อยู่ดี พวกเขาไม่เคยบ่นถ้าแม่นั่งยัดโต๊ะไปทั้งช่วงบ่าย

ผมกังวลว่าแม่อาจนิวหน้าเมื่อเห็นเราเดินเข้าไปหา เพราะโดยหลักการ
แล้วเรากำลังขัดจังหวะวันทำงานของแม่ แต่แม่กลับยิ้มด้วยความโล่งอกแทน

"เด็กๆ!" แม่ทัก

"ขอโทษที่บุกมานะครับ" โกรเวอร์ว่า

"ไม่เลยจ่ะ!" แม่ตอบแก้้อข้างๆ "ช่วยแม่จากบทพุดนี้ที ขอร้องเลย แม้ว่า
มันกำลังพยายามฆ่าแม่อยู่นะ"

โกรเวอร์ไถตัวไปนั่งข้างแม่ ผมนั่งตรงข้าม ผมคอยระวังไม่มองหน้าจอ
แม่ระหว่างที่แม่เขียนหนังสือเสมอ เพราะ ก) ผมรู้ว่ามันทำให้แม่ประหม่า ข)
ถ้อยคำที่ล่อยแคว้งทำให้ผมคลื่นไส้ และ ค) ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าแม่สร้าง
ตัวละครขึ้นโดยใช้ผมเป็นต้นแบบหรือเปล่า นั่นอาจฟังดูหลงตัวเองไปหน่อย
แต่ความคิดที่ว่ามิไครก็ทำตามเขียนหนังสือเกี่ยวกับผมทำให้ผมระแวงสุดๆ

"แล้วมีอะไรกันจ่ะ" แม่ถามผม "ภารกิจใหม่หรือ"

"เหมือนแม่อยู่ในหัวผมเลย"

แม่หัวเราะ "บอกแม่มาให้หมด"

แม่คงเป็นห่วงอยู่แน่ ตลอดสิบเจ็ดปีมานี้ผมทำให้แม่เครียดเป็นบ้า
เป็นหลัก แต่แม่ก็รักษาทำที่สบายๆ เอาไว้และคอยสนับสนุนผมอยู่เสมอ
ว่ากันตามตรงคือผมไม่แน่ใจเลยว่าแม่ทำได้อย่างไร งานเดียวที่ยากกว่า
การเป็นมนุษย์กึ่งเทพก็คือเป็นแม่ของมนุษย์กึ่งเทพนี้แหละ

ผมเล่าให้แม่ฟังเรื่องที่ได้ไปเยือนห้องทำงานของครูใหญ่ซึ่งถูกเทพียึด

* Charles Mingus (ปี 1922-1979) เป็นนักดับเบิลเบส นักแต่งเพลง หัวหน้าวง นักเปียโน และนักเขียน
ชาวอเมริกัน

โดยละรายละเอียดสำคัญบางอย่างเช่นชื่อของขั้วสามหัวของเฮคาตีและ
กางเกงในที่ผมเปลี่ยนหลังจากนั้น ตอนที่ผมเล่าจบ นายบัลเลริน่าก็เอา
ของที่เราส่งมาให้พอดี สมมุติบัลเบอร์ของผมและดับเบิลชอตลาได้กับมัพิน
สตรอบเออร์ของโกรเวอร์

ผมเหล่มองแรงใส่โกรเวอร์มียูสองอย่างที่จะทำให้เขาติดจนเครื่องช็อต
หนึ่งคือกาแฟ และอีกอย่างคืออะไรก็ตามที่รสสตรอบเออร์

"ไม่เป็นไรหรอกน่า" เขารับรองเมื่อเห็นสายตาตำหนิของผม "เดี๋ยวฉัน
จะวิ่งไปเอาเสบียงคืนนี้ที่สวนอยู่แล้ว ฉันจะเผาผลาญพลังงานส่วนเกิน
ทั้งหมดเลย!"

น่าสงสัยว่าเสบียงอะไรกันที่เขาจะไปเอาได้ในเซ็นทรัลพาร์ก ผมนึกภาพ
เขาโผล่ไปที่บ้านเฮคาตีพร้อมกระรอกเต็มตะกร้า

"แล้วเจ้า 'นิวาซสถาน' นี่" แม่พูด "อยู่ที่ไหนจ๊ะ"

ผมหยิบนามบัตรที่เขียนด้วยเลือดออกมาส่งให้แม่

แม่อ่านที่อยู่ แล้วรอยยิ้มก็เฉือนลง "โอ้"

"โอ้เหรอครับ" ผมถาม

แม่เหม่อมองแผนที่หลักอยู่ตรงหน้าต่างราวกับมันอาจให้คำแนะนำแม่ได้
"ไม่มีอะไรจ๊ะ แม่ไม่ได้ไปแกรมเมอร์ซีพาร์กมานานมากแล้ว แม่เคยบอกลูก
ใหม่ว่า..." แม่ดังเลก่อนจะเปลี่ยนใจไม่พูดอะไรก็ตามที่แม่กำลังจะเล่า "ไม่ละ
ไม่เป็นไร สัญญากับแม่นะว่าลูกจะระวังตัว"

ไม่เป็นไรและระวังตัวไม่ใช่คำพูดที่เข้ากันได้ดีเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อแม่ของคุณเป็นคนพูด แถมแม่ยังเอ่ยคำว่าแกรมเมอร์ซีพาร์กในแบบที่
ผมเอ่ยคำว่าทาร์ทาร์สอีกต่างหาก ผมไม่แน่ใจว่าแม่ไม่ยอมเล่าบางอย่าง
เพราะมันเป็นความทรงจำอันเลวร้ายหรือเพราะโกรเวอร์อยู่กับผมด้วย หรือ
ทั้งสองอย่าง

แม่ไม่น่าห่วงเรื่องโกรเวอร์เลย เขากำลังง่วนอยู่กับมัพินและกาแฟ
ของเขา พอเขาเข้าสู่โหมดเขมื่อได้แล้ว อันตรายเพียงอย่างเดียวก็คือเขาอาจ
สวาปามอย่างอื่นทุกอย่างบนโต๊ะเข้าไปด้วย รวมถึงสมมุติของผม กาน้ำชา

และแล็ปท็อปของแม่

"ผมพยายามระวังตัวตลอดอยู่แล้วครับ" ผมสัญญา "เน้นที่คำว่า พยายามนะ"

ผมรอดูว่าแม่จะพูดอะไรอีกไหม

เมื่อแม่ไม่พูด ผมก็ทอไว้ในใจว่าต้องถามแม่เรื่องนี้ทีหลัง เรื่องสำคัญ อย่างหนึ่งระหว่างผมกับแม่ก็คือแม่ไม่เคยกดดันให้ผมพูดถ้าผมยังไม่พร้อม ผมจึงพยายามให้เกียรติแม่แบบเดียวกัน

ระหว่างนั้นโกรเวอร์ก็กำลังไข่มพ์ฟินของเขาจนเศษเสี้ยวสุดท้าย ผมสัมผัสได้เลยว่าเขาเริ่มสั่นระรัวแล้ว

"เราน่าจะไปกันได้แล้ว!" เขาพูด "มีอะไรต้องทำเยอะแยะ! ฉันต้องไปวิ่ง รอบสวน แล้วนายก็ต้องไปเตรียมของสำหรับคืนนี้! เจอกันตอนตะวันตกดิน ใซ้มะ"

ผมพยักหน้า ยังคงจจจอยู่กับแม่

"แม่อยากให้ผมร่อยุ่ที่อพาร์ทเมนต์จนกว่าแม่จะกลับบ้านไหมครับ" ผมถามแม่ ผมคิดอยู่ว่าตัวเองน่าจะกินมื้อค่ำกับแม่และพอล ให้โอกาสแม่ ได้เล่าให้ผมฟังว่าทำไมแกรมเมอร์ซีพาร์กถึงได้ทรมานแม่ขนาดนั้นอีกครั้ง

"ไม่ ไม่จ้ะ ไม่เป็นไร" แม่กลับมายิ้มแบบสงวนท่าทีได้อีกครั้ง "ไม่ว่า จะเกิดอะไรขึ้น นี่ก็ควรเป็นประสบการณ์วันฮัลโลวีนที่น่าจดจำของคุณะ เฮคาตีเป็นเทพีแห่งภูตผีไม่ใช่หรอ"

"และมนตรา!" โกรเวอร์เสริมให้ "และรัตติกาล! และการควบคุมมนตร์ บังตา!"

ผมขมวดคิ้ว เฮคาตีร้ายเรฐแม่ของเธอทั้งฉบับตอนที่ผมขวัญผผด้วย เปลวไฟและหัวสัตว์ แต่เธอไม่ได้พูดถึงท่อนควบคุมมนตร์บังตาเลย ผมสงสัยจ้ง ว่าทำไม พอมาคิดดูแล้วเฮเซลเพื่อนของผมก็เคยพูดอะไรทำนองนี้เหมือนกัน... ว่าเทพีสงเสริมให้เธอเรียนรู้ทักษะนั้น

แม่เอื้อมมือข้ามโต๊ะมาบีบมือผม "แม่น่าจะพยายามเขียนต่ออีกหน่อย คอยส่งข่าวถึงแม่ด้วยนะถ้าลูกทำได้ และอย่าลืมพกแปลงสีฟันไปด้วย โอเคไหม"

เรากำลังจะไปใช้เวลาช่วงเทศกาลวันฮัลโลวีนทั้งสัปดาห์ในบ้านของ เทพีสยองขวัญ แต่ทั้งหมดที่แม่ห่วงฉันเป็นสุขภาพช่องปากของผมนี่นะ ผมเดาว่าแม่คงต้องโฟกัสไปในสิ่งที่แม่ช่วยได้แหละนะ

"ได้ครับ" ผมพูด "เอ่อ...โชคดีกับงานเขียนนะครับ"

ผมเพิ่งรู้ว่าแทบไม่ได้ลิ้มรสสมูทตี้บลูเบอร์รี่ของตัวเองเลย ผมจึงถือมัน ออกไปด้วยในขณะที่โกรเวอร์กระโดดเตี๊ยะอยู่ข้างๆ พลังพล่ามกลยุทธ์ ผูกมิตรกับสัตว์เลี้ยงของเทพเจ้าของเขา

ผมขำเลิ่อกกลับไปมองแม่เป็นครั้งสุดท้าย แม่กำลังขมวดคิ้วใส่หน้าจอ แล็บท็อปอย่างแน่นๆ แต่ผมไม่คิดว่าแม่จะเขียนงานอะไรเพิ่มอีกในบายนี เพราะแม่จะเสิร์ชเกี่ยวกับเฮคาตีแทน ผมนี่ก็อยากรู้ว่าแกรมเมอร์ซีพาร์กมีอะไร ที่กวนใจแม่นัก และสังหรณ์ลึกๆ ว่าผมจะได้คำตอบในอีกไม่ช้า...

บทที่ 3

แพนพมพาไปสุสาน

หลังคว้ากระบี่เข้าจุกเงินฉบับมนุษย์กึ่งเทพของผม (พร้อมแปลงสีฟัน) ที่บ้านแล้ว ผมก็มุ่งหน้าไปหาแอนนาเบธในตัวเมือง

โรงเรียนการออกแบบแห่งนิวอริกันดีเป็นโรงเรียนประจำเอกชนที่อยู่ไม่ไกลจากแกรมเมอร์พาร์ก ผมคิดว่าไปหาแอนนาเบธที่นั่นเองเลยน่าจะง่ายกว่าพยายามส่งข้อความไอริส มนุษย์กึ่งเทพไม่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือได้ (เพราะสัญญาณเรียกปีศาจ ความตายด่วนทันใจ และอื่นๆ) ข้อความไอริสใช้แทนกันได้ดี แต่มันต้องวางแผนนิดหน่อย คุณคงไม่อยากโผล่ไปเป็นภาพสีรุ้งระยิบระยับและเริ่มคุยกับเพื่อนของคุณตอนมีผู้ชมมนุษย์อีกเป็นเบืออยู่รอบๆ หรือก (ผลข้างเคียงอาจรวมถึงอาการตื่นตระหนก อูบาทานหนู และการวินิจฉัยโรคทางจิตเวชผิดพลาด โปรดปรึกษาแพทย์ประจำตัวว่าข้อความไอริสเหมาะกับคุณหรือไม่)

อ.บ.น.ย. กินพื้นที่ทาวน์เฮ้าส์กระจุกหนึ่งและอาคารสำนักงานติดกับย่านบาวเวอรี ถ้าไม่เป็นเพราะมีป้ายยาวแขวนอยู่ด้านนอก คุณคงไม่มีทางเดาได้ว่ามีโรงเรียนอยู่ที่นั่น ผมจำทางในโรงเรียนได้ไม่หมด แต่ผมรู้ว่าเมื่ออยู่สามที่ที่ผมน่าจะเจอแอนนาเบธมากที่สุด นั่นคือหอพักของเธอ ห้องสมุด และแบล็กแอนด์ ร้านอาหารเม็กซิกันตรงมุมถนน ผมมุ่งหน้าไปยังห้องสมุด

เมื่อคิดได้ว่าเธอชอบอ่านหนังสือตอนบ่าย

โดยหลักการแล้วพวกเขาไม่ควรปล่อยผมเข้ามา ห้องสมุดมีไว้สำหรับนักเรียนเท่านั้น แต่ฟลอเรนซ์ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ประจำการอยู่ รู้จักผมและชอบผม เธอจึงแค้มและพยักหน้าขณะที่ผมเดินผ่านไป เห็นไหม ผมก็มีเส้นให้ได้นะเวลาที่ไม่ได้ก่อความวุ่นวาย บางครั้งก็แม้แต่ตอนที่ก่อความวุ่นวายด้วย

ผลงานจัดแสดงศิลปะของนักเรียนประจำเดือนนี้คือ 'เสื้อผ้ารีไซเคิล'... ในกรณีนี้หมายถึงชุดราตรีและชุดทักซิโดที่ทำจากถุงพลาสติก ห่อลูกอม และกระป๋องอะลูมิเนียมบีแบนหลายชุด ผมไม่เข้าใจหรอก แต่ก็คงเพราะแบบนี้แหละมั้งผมถึงไม่ได้เรียนโรงเรียนออกแบบ

ผมได้บันไดขึ้นไปที่ชั้นสาม แอนนาเบียร์กหลักอยู่ตรงจุดประจำของเธอ ซึ่งคือโซฟาชุดในแผนกสถาปัตยกรรม พร้อมเพื่อนติวของเธอคือเดฟและฮานาที่กำลังหัวเราะแบบไร้เสียงกับบางอย่างที่แอนนาเบียร์พูด เธอสวมเสื้อสเวตเตอร์มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ตัวใหญ่พิเศษ กางเกงยีนขาดๆ และรองเท้าหนังค็อกเตอร์มาร์เต็นส์คู่ใหม่ ผมของเธอถูกเป็นเปียผูกหางเปียพาดข้ามบ่าของเธอเหมือนกรงเล็บไดโนเสาร์แร็พเตอร์ ดวงตาของเธอเปล่งประกายความขบขัน

ผมไม่แน่ใจว่าคุณเคยมีประสบการณ์แบบนี้ไหม เวลาที่คุณเห็นคนรู้จักจากระยะไกล แล้วแวบหนึ่งคุณก็จำพวกเขาไม่ได้ สมอของคุณประมวลผลได้แค่ว่าโห *คนนั้นดูดีจัง* จากนั้นคุณก็ตระหนักว่านั่นเป็นคนที่รู้จักมาเป็นปีๆ แล้ว...อันที่จริงเป็นแฟนสาวของคุณเอง...และนั่นก็ทำให้ความสุขแผ่ซ่านยุบยับไปทั่วร่างของคุณ

แน่นอน อาจมีความรู้สึกหน่วงนิดๆ ผุดขึ้นมาเหมือนกันเพราะเธอนั่งหัวเราะกับคนอื่นๆ อยู่ตรงนั้น และช่วงขณะนั้นผมก็อยู่นอกวง แต่ผมคงไม่เรียกมันว่าความเหงาหงอยหรอก มันเป็นเหมือนแรงกระตุ้นชวนประหม่ามากกว่า แอนนาเบียร์เข้ากับคนได้ง่ายมาแต่ไหนแต่ไร ทุกคนอยากอยู่กับเธอ และได้รับการยอมรับจากเธอ เธอจะประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าผมจะอยู่ด้วย

หรือไม่ นั่นยิ่งทำให้ผมมุ่งมั่นที่จะเรียนให้จบและเข้ามหาวิทยาลัยพร้อมเธอ ต่อให้นั่นจะหมายความว่าต้องทำกิจกรรมสุดแสนทรมาณอย่างเรียนหรืออ่านหนังสือก็ตาม

ว้าว พลังอำนาจของเธอในการเปลี่ยนวิธีคิดของผมมันช่าง...ถือว่า น่ากลัวเลยแหละ ในฐานะบุตรแห่งไฟไซดอน พลังของผมก็แค่ระเบิดเครื่องทำน้ำเย็นและคุยกับวอลรัสเท่านั้นเอง

"เฮ้" ผมทัก

เดฟเขยิบให้ผมมีที่นั่งบนโซฟา "ไง เพอร์ซี"

ฮานาผืนยิ้มแบบเกร็งๆ ให้ผม ผมไม่คิดว่าเธอชอบผมมากนัก อาจเพราะเธอไม่แน่ใจว่าผมดีพอสำหรับแอนนาเบ็ธ...ซึ่งก็ เอ้อ เข้าใจได้แหละ แต่ผมพยายามทำตัวเป็นมิตรกับเธอเสมอ

แอนนาเบ็ธจับมือผม "เรากำลังคุยกันเรื่องการบ้านล่าสุดอยู่พอดีเลย... ออกแบบเดอะเมทใหม่"

"อ้อ เจ๋ง" ผมพยายามไม่ชนลูก ผมเคยมีประสบการณ์เลวร้ายที่พิพิภกันท์ ศิลปะเมโทรโพลิแทน และประสบการณ์เลวร้ายที่ว่าการก็หมายถึงการที่ผมเกือบโดนครูสอนคณิตศาสตร์สมัยเกรดหกของผมฆ่าตายเพราะที่จริงเธอดันเป็นพี่

"ฉันจะออกแบบเป็นสโตร์โพสโตโมเดิร์นทั้งหมด" เดฟกล่าว "แบบว่า... เปิดโล่งไปเลยและเอาเสากับของสโตร์คลาสสิกออก มันเซย์ไปเป็นศตวรรษแล้ว"

"ฉันจะทำให้เป็นแนวล้ำยุค" ฮานาพูด "ให้มีบันไดสโตร์แอสเซอร์* ทุกที่เลย ฐึ่ใหม่"

เธอโยนคำถามนั้นมาที่ผมเหมือนเป็นคำท้า ผมไม่รู้เลยว่าเธอพูดถึงอะไร จึงแค่พยักหน้า

"เป็นนายจะทำแนวไหน เพอร์ซี" เดฟถาม

* Maurits Cornelis Escher (ปี 1898-1972) เป็นศิลปินชาวดัตช์ มีชื่อเสียงด้านการใช้รูปทรงเลขาคณิตในผลงาน โดยบันไดภาพออกแบบของแอสเซอร์จะมีลักษณะไร้สิ้นสุดและเชื่อมต่อให้เดินได้หลายทิศทาง

ช่วงเวลานั้นผมก็เกิดรู้สึกย้อนรึ้นขึ้นมา แต่ก็หักห้ามตัวเองไม่ให้โพล่งออกไป ว่าธีมหลักคือการเปรียบเทียบเจตจำนงเสรีกับโชคชะตาสำเร็จ งานออกแบบเดอะเมทใหม่ที่ผมคิดออกคงเป็นการสร้างห้องนิรภัยและติดตั้งตู้กดดาบทั่วพิพิธภัณฑเพื่อที่เด็กมนุษย์กึ่งเทพจะได้รอดตายจากการถูกปีศาจโจมตีได้ง่ายขึ้น แต่ก็เชื่อว่าผมจะบอกเรื่องนั้นกับฮานาและเดฟได้นี้ละ

"ไม่รู้เลย" ผมยอมรับ "ฉันจะปล่อยให้เรื่องออกแบบเป็นของผู้เชี่ยวชาญแล้วกัน" ผมหันไปหาแอนนาเบียร์ "เธอคิดว่าไง"

เดฟกับฮานาเริ่มหัวเราะคิกคักอีกครั้ง

"ฉันเพิ่งบอกพวกเขาไป" แอนนาเบียร์ "กระจกกับมาร์ชเมโล"

"ว่าไงนะ"

"กระจกกับมาร์ชเมโล"

"อัจฉริยะ" เดฟเอ่ย

"บ๊াবอ" ฮานาวา

"ฉันไม่เข้าใจอะ" ผมพูด

บรรณารักษ์ที่อยู่ใกล้ที่สุดเหล่มาและเลิกคิ้วข้างหนึ่ง นั่นไม่ใช่การสงสัยตัววูว แต่ก็ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่ผมเคยเจอแล้ว

แอนนาเบียร์ลดเสียงลงแล้วพูดต่อ "พวกเธอรู้ว่าเดอะเมทมีงานศิลปะหลายพันชิ้นอยู่ในโกดังไซ้ใหม่ แผนของฉันก็คือเพิ่มพื้นที่จัดแสดงเป็นสามเท่า...ทำทั้งตึกใหม่ให้พื้นที่กับผนังเป็นกระจกใส่มีนวนวนรอบโถงกลาง งานศิลปะจะปลอดภัยอยู่ในกระจก และแผ่นโปร่งใสพวกนั้นก็จะช่วยให้เราชมผลงานศิลปะได้ทั้งจากด้านหลัง ด้านหน้า ด้านบน และด้านล่าง เราจะรู้สึกเหมือนลอยอยู่ในเมฆงานศิลปะสามมิติเลย"

"แล้วมาร์ชเมโลละ" ผมถาม เพราะผมมักพุ่งความสนใจไปที่อะไรเรื่อย ๆ

"บีนแบ็กสีขาวนุ่มๆ ตัวใหญ่" เธอตอบ "วางทั่วพิพิธภัณฑเลย ไม่เอา มันแข็งๆ ไม่สบายตัวอีกต่อไป พอเด็กๆ เข้ามา พวกเขาจะทิ้งตัวลงตรงไหนก็ได้ตามต้องการและผ่อนคลายพร้อมกับชื่นชมงานศิลปะไปด้วย"

"หรือจ๊ีบ" ผมเสนอ

"นั่นก็ได้ด้วยเหมือนกัน!" แอนนาเบ็ธพูด "มันเป็นพื้นที่สาธารณะ ทำไมจะจับไปกับรูปปั้นอาร์โนหรือภาพเหมือนตนเองของฟรีดา คาห์โล* ไม่ได้ล่ะ"

"มาร์ชเมโล่มุ่สบายในวิหารกระจก" ผมว่า "โอเค ฉันเอาด้วย"

เธอบีบมือผม "ว่าแต่นายมีอะไรเหรอ"

"อ้อ...ได้การบ้านที่คาดไม่ถึงมานะ เธอพอจะช่วยให้ไหม"

สีหน้าของแอนนาเบ็ธตึงเครียดขึ้น เธอรู้ว่าผมกำลังพูดถึงอะไร แม้ว่าเทพกับฮานาจะไม่รู้จักตาม

"แอนนาเบ็ธทำการบ้านให้นายทั้งหมดไม่ได้หรอกนะพวก" ฮานาว่า

"ช่วย แอนนาเบ็ธต้องทำการบ้านของเรา" เดฟพูด

"เฮ้อ พวกเธอสองคนนี่นะ" แอนนาเบ็ธว่า แต่ก็ยอมให้พวกเขา "โอเค แจ็กสัน ฉันเจียดเวลาให้นายได้สักสองสามนาที มาสิ" เธออุ้มผมขึ้นและพาผมออกไปนอกห้องสมุด เทพกับฮานากระซิบกระซาบกันลับหลังเรา อาจจะกำลังสงสัยว่าแอนนาเบ็ธเห็นอะไรในตัวผมเมื่อดูจากการที่ผมไม่มีความรู้เรื่องงานออกแบบสถาปัตยกรรมแม้แต่นิดเดียว

ด้านนอก เราเดินไปยังมุมใช้ความคิดสุดโปรดของแอนนาเบ็ธ...นั่นคือ ม้านั่งใต้ต้นเมเปิ้ลในลานโบสถ์โกโก้ เธอบอกผมว่าสถาปนิกชื่อดังสักคนถูกฝังอยู่ที่นั่น ปีเตอร์ สไตรซ์ซิงต์** ละมั้ง ไซๆ นายคนนั้นแหละ พวกเขาเอาชื่อชายคนนี้มาตั้งเป็นนูนนี่ในย่านนี้สักครั้งหนึ่งได้ เพราะงั้นเขาต้องไปกันได้ดีกับกระจกและมาร์ชเมโล่แน่

แอนนาเบ็ธบอกว่าที่ตรงนี้ทำให้เธอมีแรงบันดาลใจ แต่นั่นก็ดีพอแล้วสำหรับผม เรานั่งดูการจราจรค่อยๆ เคลื่อนตัวไปตามถนนเซคันด์อเวนิว พลาสมาลึกลับกับอากาศดีๆ...เย็น สดชื่น และแดดสดใส เป็นอากาศแบบที่คุณอยากเก็บใส่ขวดแล้วเอาไปเปิดกลางเดือนสิงหาคมตอนที่แมนฮัตตันจะฉ่ำและเป็นหนองน้ำเลยล่ะ

* Magdalena Carmen Frida Kahlo y Calderón (ปี 1907-1954) เป็นจิตรกรชาวเม็กซิกันแนวผสมแบบเหมือนจริง สัญลักษณ์นิยม และเหนือจริง

** Peter Stuyvesant (ปี 1610-1672) ผู้ว่าราชการอาณานิคมดัตช์ เป็นผู้บริหารจัดการเมืองนิวยอร์กสมัยที่ต่อมาได้กลายเป็นนิวยอร์ก หลังจากพ่ายแพ้ให้กองเรือของประเทศอังกฤษ

"แล้ว..." แอนนาเบียร์หันมาหาผม "ภารกิจคืออะไรล่ะ"

ผมเล่าให้เธอฟังเรื่องที่ผมเจอกับเฮคาตี

แอนนาเบียร์ฟังอย่างใจจดใจจ่อแบบที่คนส่วนใหญ่จะตั้งใจฟังเฉพาะกับเพลงโปรดของพวกเขาเท่านั้น...ราวกับเธออยากจดจำทุกถ้อยคำ ดีความเนื้อร้องทุกท่อน และวิเคราะห์ว่ามันทำให้เธอรู้สึกอย่างไร เธอเป็นนักแก้ปัญหา มาแต่กำเนิด เมื่อผมเล่าทุกอย่างให้เธอฟังแล้ว ผมก็คิดว่าเธอจะขมวดคิ้วและเริ่มไล่สมการในหัว นึกถึงสถานการณ์ต่างๆ หาทุกอย่างที่อาจผิดพลาดได้ ในช่วงวันธรรมดาที่ต้องไปโรงเรียนและเป็นพี่เลี้ยงสัตว์เลี้ยงของเฮคาตี

ทว่าเธอกลับหัวเราะ

"ยัดไปเลยนะนั่น!" เธอจิบแก้มผมราวกับผมเพิ่งให้ของขวัญเธอ

"จิ้นเธอ" ผมสงสัย "ส่วนไหนล่ะ...ดูแลสัตว์เลี้ยงปีศาจหรือโดนเผาเป็นจุนถ้าเราทำพัง"

เธอโบกปิดความกังวลของผม "เราจะไม่ทำพังหรอก ฟังนะ ถ้าฉันเล่นปาลบอลกับเซอร์ปรัสได้ ฉันก็ดูแลสุนัขปีศาจกับโพลแคตได้น่า"

ผมสะดุ้ง ผมยังฝันร้ายถึงสุนัขเฝ้าประตูสามหัวของฮาเดสอยู่เลย บางครั้งผมก็ตื่นมาได้กลิ่นลมหายใจกำมะถันของเซอร์ปรัสอยู่ตรงหน้า ก่อนจะตระหนักได้ว่าผมแค่ต้องแปรงฟันแล้วเท่านั้นเอง แต่สำหรับแอนนาเบียร์นั้น การพบกับเซอร์ปรัสเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการท่องเที่ยวสั้นๆ ในโลกได้พิภพของเรา จะว่าไปแล้วนั่นก็ไม่ได้ถือว่าดีเท่าไร

"อีกอย่าง" เธอพูด "นี่หมายความว่าเราจะมีที่จัดปาร์ตี้แล้ว!"

"โอ...เธอไม่...เดียวนะ พูดจริงเธอ"

เธอไม่ได้ดูเหมือนกำลังพูดเล่นเลย เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนแอนนาเบียร์สารภาพว่าเธออยากออกแบบบ้านผีสิงมานานแล้ว เธอเติบโตในค่ายฮาล์ฟบลัดเสียเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่เคยทำกิจกรรมวันฮัลโลวีนทั่วๆ ไปอย่างการเล่นหลอกหรือเลี้ยง ดูภาพยนตร์สยองขวัญ หรือจัดปาร์ตี้ใส่ชุดแฟนซี เธอเฝ้าฝันว่าจะได้สร้างประสบการณ์น่าขนลุกขนพองให้เพื่อนๆ ทุกคนของเรา สำหรับผมนั้นดูแปลกอยู่นิดหน่อย เพราะเรามีประสบการณ์น่าขนลุกขนพองกันตลอดปี

อยู่แล้วโดยไม่ต้องออกแบบเองเลย

นี่เป็นปีสุดท้ายของเราในโรงเรียนมัธยมปลาย แอนนาเบ็ธจึงตั้งใจจะพิชิตเป้าหมายนี้ให้ได้ ปัญหาเดียวก็คือเธออยู่ในหอพักและผมอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็กจิ๋ว แล้วเราก็สร้างบ้านผีสิงที่ค่ายไม่ได้เหมือนกันเพราะคุณดี. ผู้อำนวยการค่ายของเราคงไม่อนุญาต เหตุผลนั้นยากแท้หยั่งถึง...อาจเพราะถ้าเขาสนุกไม่ได้ใครก็สนุกไม่ได้ทั้งนั้น และนิยามความสุขของคุณดี. ก็คงเป็นการสาปเราทุกคนให้กลายเป็นโลมาในแม่น้ำอะเมซอน ผมไม่อยากทำทนายเขาหรอก

เราวางแผนจัดงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนของเรากันอย่างแข็งๆ ในวันศุกร์ที่กำลังจะถึงนี้ในเซ็นทรัลพาร์ก แต่มันก็ไม่ได้ดีอะไร แอนนาเบ็ธสร้างบ้านสยองขวัญที่นั่นไม่ได้ แม้แต่ห้อยของตลกแต่งบนต้นไม้ก็ยังล้มเหลว...เป็นไปได้ว่าตำรวจจะมาไล่เรา อีกอย่างการวิ่งไปทั่วสวนในชุดแฟนซีคงให้ความรู้สึกเหมือนเล่นสวมบบทบาทมากเกินไปหน่อย

"เอาจริงดิ" ผมเข้าใจความคิดเธอแล้ว "เธออยากให้เราจัดงานปาร์ตี้กันที่คฤหาสน์ของเฮคาตีเหรอ"

"ก็นะ เฮคาตีไม่ได้จะอยู่นี่" แอนนาเบ็ธชี้แจง "เราแค่ต้องเดากันว่านางจะกลับมาตอนไหนและทำความสะอาดกันให้เสร็จก่อนหน้านั้น เท่านั้นเองไม่ใช่เหรอ"

ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะเริ่มจากตรงไหนกับคำถามที่ว่าเท่านั้นเองไม่ใช่หรอนั้น ปกติแล้วผมจะเป็นคนเสนอความคิดโง่เง่า ส่วนแอนนาเบ็ธมีหน้าที่ต้องคอยอธิบายเหตุผลทั้งหมดทั้งหมดทั้งมวลว่าทำไมพวกมันถึงโง่เง่า ผมไม่คุ้นชินกับการสลับบทบาทของเราเท่าไร

"เอ่อ ฉันได้พูดว่าคำว่าโดนเผาเป็นจุดไปแล้วใช่ไหม แกมเฮคาตีเป็นเทพีแห่งมนตร์บังตาและเวทมนตร์นะ เธอไม่คิดว่านางจะรู้หรือว่าเราจัดปาร์ตี้กันในบ้านนางนะ"

"เฮคาตีคิดว่าเทศกาลฮัลโลวีนเป็นของตัวเองนี่ใช่ไหม ถ้านางรู้เข้าก็อาจมองว่าปาร์ตี้นี้เป็นวิธีการบูชาตัวเองรูปแบบหนึ่งก็ได้ อีกอย่างเราก็จะจัดกันอย่างสุภาพนอบน้อมสุดๆ"

"สุภาพนอบน้อม" ผมพูด "เธอเคยเจอเพื่อนๆ ของเราหรือยัง"

"ฉันอยากรู้จ้ะว่าบ้านเฮาคือมีหยากไย่พอไหม" แอนนาเบียร์รำพึง "หรือฉันควรซื้อไปเพิ่ม..."

"ที่นั่นแฟนผู้กลัวแมงมุมของฉันก็กำลังพูดถึงเรื่องซื้อหยากไย่ เธอเป็นใครเนี่ย"

"ไม่มีแมงมุมหรอก" เธอบอก "แค่หยากไย่เท่านั้น เพื่อสร้างบรรยากาศไง! ฟังนะ ฉันจะไปเอาข้าวของของฉัน แล้วจะขอให้ฮานาช่วยโกหกให้เพราะสัปดาห์นี้ฉันจะไม่นอนที่หอพัก เหล่าเทพช่วย นี่มันยอดไปเลย! ฉันจะไปเจอนายที่ร้านแบล็กแอนต์ในอีกหนึ่งชั่วโมงนะ เราจะซื้ออาหารเย็นไปกินกัน!"

เธอจูบผมและวิ่งออกไปทางหอพัก

จัน...ทั้งโกรเวอร์และแอนนาเบียร์ก็ตื่นเต้นเรื่องภารกิจของเฮาคืออย่างน่าแปลก มีหยากไย่เพียงพอน และอาหารเม็กซิกันรอมผมอยู่ในอนาคตอันใกล้ นี่จะเป็นสัปดาห์ที่พิลึกพิลั่นที่เดียวต่อให้ใช้มาตรฐานของผมก็เถอะ

Percy Jackson and the Olympians : Wrath of the Triple Goddess

เพอร์ซิย์ แจ็กสัน กับโทสะแห่งเทพีสามเศียร

Rick Riordan เขียน

นวนิยาย แปล

จำนวน 296 หน้า

ราคา 339 บาท

PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS, WRATH OF THE TRIPLE GODDESS

Text copyright © 2024 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker

Literary Agency, LLC.

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3451-4

ภาพประกอบ H to O

ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เพอร์ซี่ต้องการจดหมายแนะนำเข้ามหาวิทยาลัยอีกสองฉบับเท่านั้น
แต่เหล่าเทพเจ้าเอาเน่อาบนอนได้ทีไหน จู๊ๆ ก็เฝ้ายามกันไปเสียนี่!

กำหนดการยื่นใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัยใกล้เข้ามาจนเพอร์ซี่ชักใจคอไม่ดี
ตอนนั้นเอง **'เฮคาตี'** ก็ปรากฏตัวมามอบหมายภารกิจสำคัญให้เขา
นั่นคือการเฝ้าบ้านและดูแลสัตว์เลี้ยงให้บางในสปีด้าห์อัลโลวีน

ทว่างานง่ายๆ กลับกลายเป็นปัญหาใหญ่ระดับภัยพิบัติ
เพราะใครบางคนดันไปยุ่งกับวัตถุต้องห้าม **คฤหาสน์ของเทพีจิ้งพังกัม**
แทมสตีวล์ ยิ่งเสนาะรักของนางยิ่งหลุดออกไปพันพัวกลางนิวยอร์ก

'เพอร์ซี่ แอนนาเบิส และโกรเวอร์' มีเวลาไม่กี่วันสำหรับแก้ไขทุกอย่าง
ไมอย่างนั้นหากเคาตีกลับมาเห็นเศษซากวีรกรรมสุดกล้าหาญนี้เข้าล่ะก็...

นอกจากจะขอจดหมายแนะนำฉบับที่สองแล้ว
พวกเขายังได้เผชิญ **'โกสะแห่งเทพีสามเศียร'** จนถึงแก่วัย!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3451-4

9 786160 634514

ราคา 339 บาท

www.enter-books.com